

Bäckahästen.

I "Syndre Gård" i Munka Tågarp, Tosterups sn, höll på 1700-
 talet Bäckahästen till. Denne var, påstode de som sett honom, vit
 på kroppen med gröna ben, detta senare en följd av att han ~~skittix~~
 gick i gräset, och han hade alltid en järnlänke om halsen som skram-
 lade då han var ute och färdades, och detta var ett gott kännetec-
 ken för hans ankomst. I söder från "Syndre Går" går en skogbeväxt
 dalgång, där en bäck från Östrabäck till Vallabäck rinner fram. I
 denna dalgång med "klingande sten" (= större stenblock i bäckdraget)
 och Röalsberg vistades Bäckahästen och gick därifrån in i stallet
 i "Syndre Går" och åt ur en ekkista, som ännu är i släktens ägo.
 Alla voro rädda för Bäckahästen, som var av en vanlig hästs stor-
 lek men efter eget behov kunde göra sig såväl osynlig som växa ut
 till ansenliga proportioner. Han kunde förvilla folket som han fick
 agg till och kröp efter att ha förvillat dem mycket liten mellan

159

benen på dem ,växte så ut och tog dem på sin rygg och drog dem
med sig.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

2

Trollen.

Trollen höllo även till i västra hällan på Syndre Gårs ägor och hade en dansbana på holmen i bäckdraget, och växte där ej gräs på holmen, då trollen dansade varje natt och ungdomen aldrig vågade närma sig platsen, ty om de blivit indragna i dansen kunde ingen frälsa dem, utan trollen togo dem in under "Klingande sten".

Lyktemannen.

Lyktemannen bodde i Västra hällan från Syndre Går och bodde under en sten på marken. När gubbarna voro ute och gingo i mörkret så "roda" (= ropade) de på: "Löjteman pingj, kom å fylj mi hym så får du en stiver (= styver = $\frac{1}{2}$ öre)! Han kom då och lyste dem hem. Styvern skulle dock alltid vara tillreds och kastas till honom; i annat fall, om han t. ex. blev lurat, förvillade han dem så att de inte hittade hem den natten.